

Літературно-мистецька сторінка

ТВІЙ БІЛЬ, ТАРАСЕ, - В МОЛОДИХ СЕРЦЯХ...

Багато відкритих запитань залишив у своєму творчому спадку Великий Син українського народу Тарас Шевченко, бо не бачив вирішення тогочасних соціально-політичних проблем і безмежно страждав від того... Спливали роки, минали століття, змінювався світ. Та безліч Тарасових «чому?» досі триво-

жать наш народ, особливо молодь. Це болить. І радує водночас. Бо живе Кобзареве слово достукується до все більшої кількості сердець, будить душі, прагне відповідей... Спонукає до глибоких роздумів... А задуматись варто було б тим, до кого спрямовані ці запитання... І повчитись у молоді справжньої любові...

Назар ПРОКОПІВ
— студент 11-А групи нашого ВНЗ. Уродженець Збараж. Виховувався у патріотичній родині. Це і вплинуло на світогляд юного поета. Член літоб'єднання ТОО НСПУ. Лауреат поетичного конкурсу «Акорди творчості». Друкувався в альманахах «На струнах Кобзарєвої душі» та «Подільська толока», у місцевій пресі.

ДУМИ МОЇ

Думи мої, діти мої,
Зорі мої ясні,
Чом посеред світу злого
Бачите прекрасне?
Де ви були, мої думи,
Як люди молились,
Коли очі України
Тай слізьми покрились?
Коли наших українців
Сотнями вбивали,
Де ж ви були, мої думи?
По світу блукали.
Блукали, бо заплакали б
Гіркими слюзами,
Якби теє побачили.
І я разом з вами
Не стримався б — і заплакав,
Як мала дитина...
Повертайтеся, мої думи,

Скажи-но, як там наша Україна?
Невже конає ще у вражому ярмі?
А я йому: «О батьку рідний,
Злі пси над нею гаркотять,
Народ наш весь обкрадений і бідний,
А вражі руки жадно тріпотять».
Він грізно гляне, зціпить тихо зуби,
І його голос грізно затремтить,
Він крикне: «Досить, досить, душоуби!»
І люто весь від злості закипить.
А я йому: «О батьку, заспокойся,
Нашадки там козацькі ще живуть!
На долю України ще надіються,
Вони її образять не дадуть!».
Він відповість: «Ну що ж, тоді вертайся,
Не смію більш затримувати тебе,
Лиш пам'ятай одне: не зазнавайся,
Ти — інструмент, що слово в світ несе!».
І я прокинувся, на ліжку лежучи,
Я усвідомив сенс свого буття...
Це був лиш сон, та він мене навчив
Того, що не навчило би життя.

СПОВІДЬ

Пробачте, олігархи і магнати,
Що не схилию перед вами голови,
Що не вивчаю ваші постулати
Й не ознайомлений із правилами гри.
Мені ж бо краще вільним занедбатись,
Ніж процвітати в клітці золотій.
Простіть мене, народу мого кати,
Що не корюся волі вашій злій.
Простіть мене, що смерті не лякаюся

Картина Мар'яна Маловського

В рідну Україну.
Підніміть її сердешную
І слюзи утріте,
А своїм цілющим словом
Народ звеселіте.
Нехай злетить, мов жар-птиця,
Кайдани зламає
Наш люд увесь нескорений,
Що в ярмі конає.
Заспівайте йому славу
І тут залишайтеся.
Повертайтеся, мої думи,
Скоріш повертайтеся.

ДО ШЕВЧЕНКА

Дивлюся в очі смерті я спокійно,
Бо не лякаюся втратити життя,
І не тремтять мої худі коліна.
І не боюся відійти у небуття.
У мене чиста совість перед нею:
Я народився вільним — вільним і помру,
Лиш попрощаюсь з Україною своєю
І залишу їй всю спадщину свою.
Господь керує долею моєю,
Життя своє Йому я доручу,
Лиш попрощаюсь з рідною землею —
І молитися до Нього полечу.
Зустріну там Шевченка — батька свого,
Що змалечку талант в мені відкрив,
Зростив в моїй душі цілюще слово,
І віршами моє серце освітив.
Він мені скаже: «Слухай, сину,
Як справи там в рідненькій землі?

І постановам вашим не корюся.
Що вам, панове, низько не вклоняюся,
Бо більше вже, боюся, не розігнусь.
Простіть, що я не йду у вашу церкву
І не молюся я чужому богу.
Простіть мені, що погляд в мене впертий
І сам в житті протоптую дорогу.
Простіть, що за народ я постаю,
Не хочу ні маєтків, ні угідь.
Що вашу владу я не визнаю,
За все мене, перевертні, простіть.

ЗАЛИШИЛИСЬ СЛОВА

Залишились слова,
Не сказані, на жаль.
Залишились слова,
А на душі печаль.
Залишились слова
І спогадів барвник.
Залишились слова —
Душі моєї крик.
Залишились слова,
Що сповнені вини.
Залишились слова,
Мов скрипка без струни.
Залишились слова,
Стирчать в спині ножі.
Залишились слова,
Мов пісня без душі.
Залишились слова,
Ледь гомін в серці стих.
Залишились слова.
І я посеред них....

Марія ТЕРЕЩУК
— студентка 51-ТОЗ групи нашої академії. Працює завідувачем клубу с.Шпиколоси. Разом з чоловіком і батьками виховує п'ятеро дітей. Пише вірші та малу прозу. Готує свою першу поетичну збірку.

БОЖЕ БЛАГОСЛОВІННЯ

Хто прав, а хто не прав, я не суджу.
Та є народ. І є у нього право.
Не вилете у землянку сиру
Всю чисту кров могутньої держави.

Не змусять опустити очі вниз,
Просити милості у брата-ката.
Є доньки ще і витязі-сини.
Готується вже кривдникам відплата.

Не вівці ми, і є у нас гріхи.
Та посягнув чужинець на свободу —
І вже Господь благословив шляхи,
Де пролилася кров Його народу.

НАРОДОВІ

Народ не винен в цій війні.
І вороги збирають кості.
Дірки й щілини у стіні...
Ніхто у дім не прийде в гості...

Не плач, народе, не сумуй:
Твій біль вже лине Небесами.
Свою країну намалюй
В долонях Божих молитвами.

БУНТ ПРИРОДИ

Чи шумлять ще верби понад ставом?
Ні. Всихають вже зелені без води.
Засуха прилізла з власним правом.
Вилизала нишком всі дощу сліди.

Чи співаєм пісню веселеньку?
Ні. Чекаємо на цинкову труну.
Боляче дивитись на стареньку:
Обірвала звістка у душі струну...

Так і ненька наша Україна:
Виплекала гідних дочок і синів,
А у спадок простяглась руїна
Й безліч обездолених, сиріт і вдів.

Змінам у природі не дивуємось.
Це людей свавілля у природі бунт.
У молитвах Господу згуртуємось,
Хай не ллється кров на благодатний ґрунт.

УКРАЇНА

На зорі моїх сподівань
Я рішила вгору злетіти.
Мала безліч мрій і бажань,
І хотіла гідно я жити.
Я боролась довгі роки.
Віддавала душу за волю —
І вмивались кров'ю шляхи
І поля мої після бою.

Мала гідних дочок, синів,
Бо кохала вірно і чисто.
Роздала сусідам моїм
Свого серця цвіту намисто.

В ореолі сотень століть
Хочу я, щоб кожна людина
Милувалась із тих суцвіть,
Що зростила я, Україна!

ВСЕ ДО СНАГИ

Не ставте «хрест» на ще живій дитині,
Такий, який вже ставлять вороги.
Ви докажіть кожнісінькій людині,
Що ви команда й все вам до снаги!

Не ставте крапку у початім тексті:
Все ще попереду, і літер світ
Іще злетить в натхненні і протесті,
Лише не дайте збити цей політ.

І не кажіть, що фініш вже на старті.
Хоч не вкладеться ще до голови,
Що п'єдестал в широкому плацкарті
Дитині цій призначений згори.

Не ставте «хрест» на ще живій дитині.
Його щодень їй ставлять вороги.
Нехай тандем ваш світочем віднині
Засяє всім, бо все вам до снаги.

ПО СУТІ

За вуаллю перечитаних сторінок
Розглядаю суть.
Можновладці нам не виділять хвилинок,
Бо чимдуж крадуть.
І відверто так знущаються з народу,
Із людських основ.
Молоко дешевше ціниться за воду,
Як і наша кров.
Бідний хай допомагає ще біднішим
(Вижити би нам...),
Той, хто на війні загинув, не був гіршим.
Слава тим синам!
Під хатиною калік росте барвінок
І сади цвітуть.
Там маленькі діти сповнені іскринок —
І вони зростуть!

ТАНЦЮЄ СНІГ

Танцює сніг
Під світлом придорожніх ламп.
На мій поріг
Летять пучки крилаті.
Я босоніж
Стою у теплій хаті,
Надивовиж
Проста без маски «вамп».

В кімнаті ніч,
У шиби вітер сильно дме.
Я віч-на-віч
З вогнями свого міста.
Засипав сніг
Стежину вже тернисту.
Якби він міг
У танець взяти ще й мене.

Танцює сніг...
Танцює сніг...
Танцює сніг...